

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.ª

Despatx: de 10 à 12 y de 3 à 6

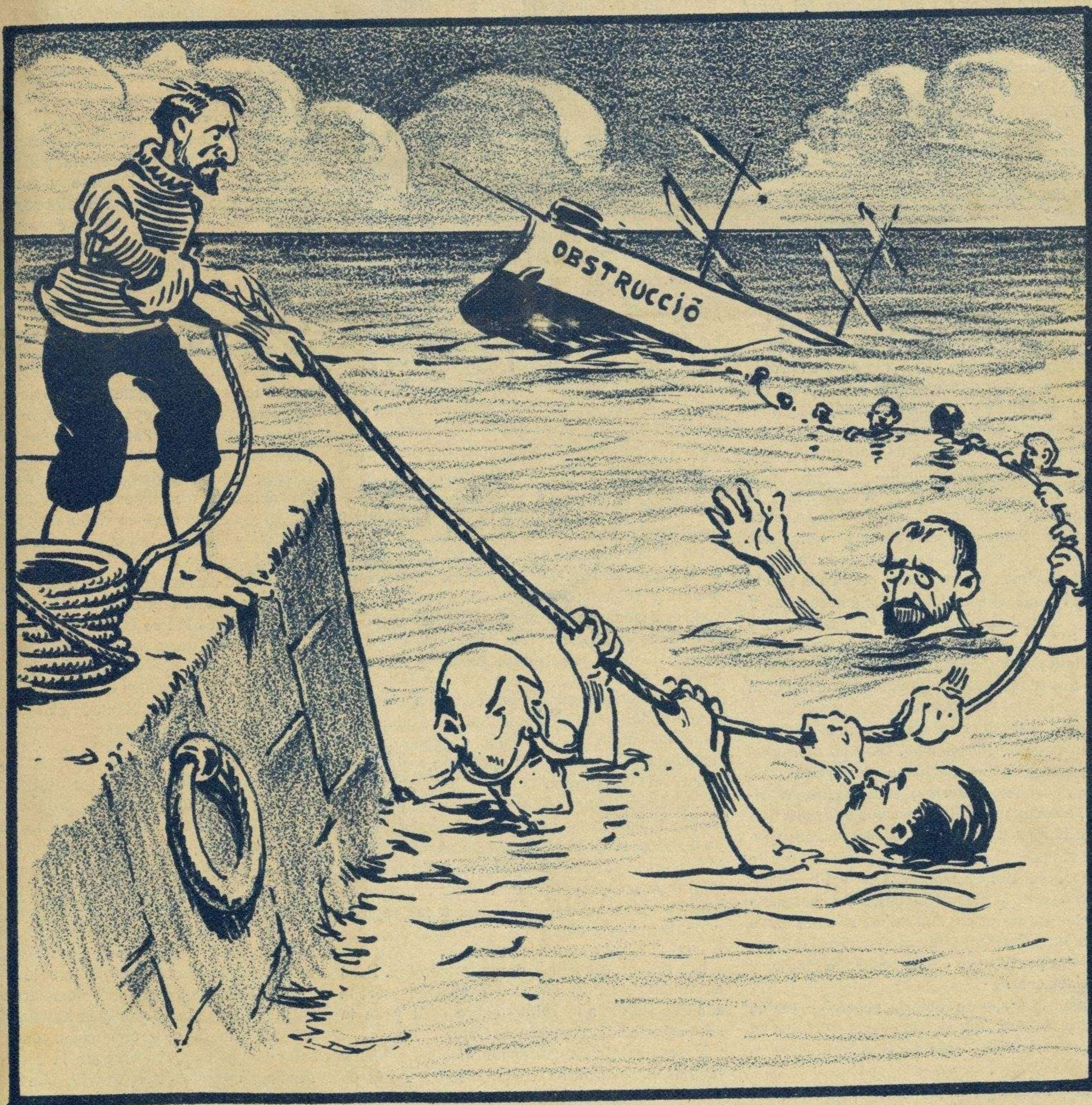
SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.

Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Pasatge S. Joseph

SALVANTLOS....

En Cambó 'ls tirá la corda;
y com no podien més,

s'hi van agafar com ensas.
¡Vés si'n va agafar de peix!

LES HISENDES LOCALS

El triomf den Cambó. — Canten la palinodia. — La gran virtut dels partits. — El programa carlí és el més perfet. — La mar
gala den Maura. — L'ou de Colón. — Les cinch coses de la Lley. — Catalunya vol el Programa carlí...

El debat parlamentari darrer, iniciat y conluit per en Cambó, en representació de Solidaritat Catalana, ha sigut memorable. Ell acabá ab aquella vergonyosíssima obstrucció asexual, que no tenia cap de les coses que fan simpátiques les campanyes radicals y revolucionáries; que tenia, en cambi, totes les circumstancies de les coses decadents. Ell ha fet cantar á n'en Moret y Canalejas la palinodia, obligantlos á afirmar tot lo contrari de lo que havien dit contra les mancomunitats, les quals reconegueren com á cosa altament patriótica y necessaria; ell aprobá moralment pel Novembre la Lley d'Administració Local, que tants enemichs poderosos tenia á les Corts, y á fora les Corts; ell tingué la virtut de fer callar com uns morts als diputats del *trust* mercantilista—periodístich madrileny, que está fent els últims badalls de gana, á mida que van fentli el buit els bons espanyols; ell arrancá la aprobació dels mateixos diputats militars y militaristes, quan una prempsa cridanera y neurótica volia fer veure que'ls instituts armats, pagats per la nació y pels contribuyents—y per lo tant pagats principalment per Catalunya—veyen en la nova lley el separatisme; ell feu capitular á la mateixa Comissió y al mateix Maura, en punt tan essencial com les Hisendes locals, que quedavan emboirades en el projecte, que ara quedaran, quan menys, clares y definides.

Debat més fecond no podia esperarse. Triomf més colossal pera la Solidaritat y pera en Cambó, tampoch. S'ha donat el cas estupendo (quási increíble, si no'l vejessim ab els nostres propis ulls), de que estessin satisfets del discurs del leader regionalista y l'aplaudíssin, carlins y integristes, mauristes y lliberals, demócrates y republicans, govern y oposicions, catalans y castellans, sense deixar un enemich...

Gran virtut (siguém justos y imparcials) la d'un partit que te aquest instint lloable de saber escullir els seus homes públics. El Catalanisme deu els més grans dels seus triomfs á n'aquesta qualitat preciosa: saber trobar pera cada funció pública l'home que aqueixa funció necessita. Y aixó és capitalíssim pera que un partit suri y s'imposi. Y per aixó la dreta catalanista sobresurt, y s'imposa, y triomfa per sobre de la esquerra, adhuc tenint aquesta esquerra homes de gran forsa intelectual reconeguda.

Déyem l'altre dia aquí mateix que'ls principis sols, no triomfen quasi may. Son un mon abstracte, que no encarnarien en la realitat. Els homes deuen concretarlos, encarnarlos, vivificarlos, empenyels, casi imposarlos á la colectividad, fentla-n partícipe. Y si aquests homes no'n saben, els principis resten en la serena regió de les idees, oblidats, desconeguts, á voltes injustament odiats; y si son estimats de molts, no sabentlos encarnar en la realitat viventa, allá's queden en perpétuu estat d'adoració platónica, no influínt pera res en la marxa dels successos y a conteixements.

A n'aquesta virtut de selecció, repeteixo, se deu l'avens y la forsa del partit regionalista, que ha estat absorbent casi tota la sava política catalana...

Hi ha que fer aquesta justícia als regionalistes. Nosaltres, del triomf del Sr. Cambó, en volém treure aquesta «moraleja», que brindém als demés partits catalans: que fora tonto que la expe-

riencia els anés tan eloqüentment allisonant, y despreciessin les seves lliçons precioses.

Nosaltres no volém ser iujustos; y devant de la victoria de la Lliga Regionalista, deguda als seus homes, sentim una fruició immensa, per ser una victoria de les reivindicacions catalanes y tradicionalistes; però sentim també una santa enveja, una noble emulació d'assolir triomfs semblants, de que un dia pugui també dirse que Catalunya ha obtingut una ventatja decisiva, gracies al esfors dels homes que la Comunió Tradicionalista ha posat á son devant, pera representarla en el gran Aplech de la Solidaritat Catalana.

Y aquesta aspiració nostra á una victoria carlista dintre la Solidaritat, te varies rahons que la fan facilíssima.

Fixinse'ls lectors en un detall, y veuran com aquest triomf nostre és possible. Tota la gran qüestió de les aspiracions catalanes, concretades al Programa mínim del Tívoli, figuren com á part essencialíssima dintre del Programa Carlí desde fa 80 anys, mentres que, fins fa poch, han sigut rebutjades per la quasi totalitat dels partits espanyols. Aixís és que'ls nostres homes porten ab ells tota una vida de conseqüencia doctrinal, y al satisfer les aspiracions populars, satisfant també'l seu Programa; mentres que'ls demés partits, ó be fins ara eren contraris á n'aquests principis catalans, com els republicans històrics; ó data de poch anys la seva vida política, com els de la Lliga; ó bé'ls seus principis revolucionaris y jacobinistes els posen una pila de reparos, com els d'*El Poble Catalá* y els federals. Ningú com els nostres representants poden parlar y obrar més llògicament, en aquest torneig magnífich, pera alcançar la llibertat de la Princesa Catalana...

Podríem aplicar lo dit á la magna qüestió de les Hisendes locals.

En Maura dava una autonomia real y verdadera en el paper, en les lleys, en la paraula. Deya als pobles y regions: «feu lo que vulgueu en els vostres assumptes.» Y al díshi «feu ensenyansa, feu obres públiques, feu beneficencia,» no'ls donava hisenda pera ferho. La burla era sagranta.

Ve en Cambó y exposa una cosa tan clara. Y com alló del ou de Colón, tothóm s'es admirat y entussiasmat de que en Cambó s'hagués adonat d'aquesta vulgaritat del projecte, d'aquella martingala den Maura.

En Maura tingué de confessar el fet: el fet de dar autonomia sense possibilitat de fruirla; el fet de dir «feu, feu,» però ab les butxaques buides. Més encara: el fet de *despendres l'Estat d'una pila de funcions y seguir cobrant igual*, mentres se daben aquestes funcions á les regions y pobles, sense dalshi els diners que per elles l'Estat gastava.

Era ridícol, era immoral, era intolerable. Però en Cambó s'en va adonar. Y al adonarsen, la admiració de tots ha caigut sobre d'ell y de la seva agrupació, com pluja de flors.

Y deya en Maura: la lley autorisa als pobles y regions á posar noves contribucions. Y diu en Cambó: el contribuyent no's pot exprimir més; ja se'l explota prou. Voleu que, esquilmant pel Estat, l'acabin de plomar els municipis? ¡Vinguin diners del Estat!

Y en Maura tingué de rendirse; y la Comunitat tingué de rendirse; y el Congrès tingué de rendirse.

La solució qu'en Cambó posá (y será acceptada) és la següent: sobre la propietat territorial cobra l'Estat un 16 per cent pera les atencions d'ensenyansa; cobren les Diputacions el contingent provincial pera sostenirse, es á dir; que el Municipi dona un tant á la Diputació (el de Barcelona més de 5.000.000), ab lo qual resulta que la Diputació no té Pressupost propi ni Hisenda propia, y que pobles y Diputacions van lligats al caciquisme; perque la Diputació amenaça cobrar el contingent als pobles morosos, si no voten als cacichs. Donchs bé: treyém el contingent provincial, donant á les Diputacions Hisenda propia; queden aixís deslligades dels Municipis y sense base el caciquisme. Treyém el 16 per cent sobre ensenyansa també, y sense contingent ni 16 per cent, els Pressupostos Municipals quedaran molt rebaixats, y podran llavors pagar petits impostos nous, y tota corporació tindrà la seva Hisenda, y ab ella, dignitat y independéncia y ab diners, ganes d'unirse y mancomunar-se als pobles ab pobles, provincies ab provincies, obres públiques, y obres d'ensenyansa, y obres de beneficencia, y obres de foment en tot sentit.

Y pera que l'Estat ni les Diputacions sentin sotrach de no cobrar tot d'un cop aquests diners dels municipis, fássis ab 5 anys, rebaixant cada any, quedant, aixís, estatuída sense sotrach una nova lley d'Hisenda espanyola.

Y fássis una sola y única Lley d'Hisenda, que reguli la del Estat, la de les Provincies, la de los Municipis, no tres lleys distintes, com volia Maura y defensava l'altre dia un nostre estimat confrare barceloní. Aixó no; sinó una sola y única lley, que marqui les diferencies y concomitancies entre les tres hisendes, pera que la del Estat—lleó de la falla—no vingui may més ab sotrach y invasions en el terror de les Hisendes locals.

Que aixó darrer fou també triomf den Cambó, el voler en Maura discutir ara la Hisenda Municipal; després la Provincial, apart; després, els Pressupostos generals del Estat; mentres el diputat regionalista ha volgut y ha lograt que s'entregués globessin les 3 hisendes en una sola discussió, després en una mateixa lley, clara, terminada sense subterfugis ni duptes.

Y ara escolteu, carlins: La obra aquesta de Cambó, admirable baix el punt de vista de comparació ab lo den Maura, és infinitament superior. Però comparada ab lo que hauria pogut fer la Comunió Tradicionalista, ab el seu programa financier á les mans, és cosa poqueta y fins modifiable. Aquí podém dir que'l Programa carlí és el més convenient y adaptable á les aspiracions de Catalunya, quedant provat una vegada més nostra consubstancialitat ab el poble.

En poques paraules queda demostrat.

El Programa del Tívoli y la lley d'Administració den Maura concreten cinch coses pera Catalunya: primer, encarregar la instrucció als Municipis y Provincies, segons que sigui primari ó no; segon, encarregáshi la beneficencia *totum*; tercer, encarregáshi les obres públiques privatives del Municipi, Provincia ó Mancomunitat, respectivament; quart, la conservació de

dret propi; y quint, l'us de la llengua de cada regió.

Lo darrer no exigeix gastos, y no'n parlarém, donchs. Els quatre primers extrems sí que son relacionats ab les qüestions d'Hisenda.

Pera lo primer (instrucció) l'Estat cobra dues coses: pera la ensenyansa primària, el 16 per cent sobre certes contribucions; pera la superior les matrícules y drets de títols. Deixant el 16 per cent pera que'l Municipi el cobri pera dar ensenyansa, ó el substitueixi per altra contribució, si vol; y donant drets de títols y matrícules á cada Escola de per sí, tenien la cosa resolta segons el nostre Programa, y teniem les bases de la Autonomia Universitària, emancipant les Escoles, no sols del Estat, sinó de la Regió, de la Província y del Municipi, dantoshi vida y hisenda propia. Aixís ho tenim en la nostra doctrina, y aixís hi hauria més ventatja pera Catalunya.

Pera lo segón, (beneficència) l'Estat cobra y aga poca cosa. Quasi tota la beneficència espanyola és á càrrech de Províncies y Municipis. Cedint l'Estat una contribució qualsevol—per petita que fos—no's mermaríen ses rendes, y la Beneficència local era salvada.

Pera lo tercer, (obres públiques) hi ha la gran mida dels Concerts Económichs. El tenen les Vascongades y Navarra; el defensen els regionalistes. El nostre Programa el té desde temps immemorial. Podia proposarse, y además de ser mida que hauria sigut molt ben rebuda per tothóm, solucionava aquest punt, y si's vol, tot el gran problema de les Hisendes, aixís: «l'Estat fa son pressupost de gastos pera les coses que ell te de fer, trayent els que s'encarreguen á la regió, província ó municipi. Cada província ó regió paga al Estat un cupo proporcionat á sos habitants y riquesa.» Aixís, l'Estat no recauda res. Es la gran mida. La gran mida del fecond Programa Tradicionalista, que portaria, de moment, dificultats, però petitíssimes en comparació al bé que produiria.

Pera lo quart, (conservació del dret propi)—si no's resolgués tot el plet de la Hisenda pel Concert Económich—l'Estat hauria de cedir contribucions á la regió, pera pagar sos jutges y organismes judicials.

Aixís la obra den Cambó podia ser fàcilment perfeccionada. Y ens sap greu que ni l'espai, ni'l temps, (que casi sempre ens falta) no'ns donin lloch á explicar y concretar tota la esmena que anunciem en aquestes ratlles, ja massa llargues pera un setmanari com el nostre...

No obstant, lo que volíem patentisar ja ho está. Eren dues coses: primera, que'ls grans triomfs dels partits depenen, además de son programa bó, del acert del partit al escullir els seus homes; segona, que la obra hermosa y pràctica den Cambó podria ser molt més grossa, complerta y perfecta, si s'hagués fet ab el Programa Carlí, concretant al nostre cas les fecondes veritats que la Comunió Tradicionalista defensa ja d'anys... Creyem que seria un gran triomf pera la nostra Causa el patentisar al Parlament, pera que se'n enterés tota Espanya, que Catalunya desitjava lo que ja nosaltres, els carlins, havíem previst al 1833...

REBEC.

Les festes de Zumárraga

Impossible és extractar en nostres columnes les solemnes festes que á Zumá-

rraga han celebrat els carlins vasconavarros. Además, que tots els carlins hauran prou llegit extenses ressenyes en els diaris, aixís carlins com no carlins.

Y van tenir la sort de que Don Jaume fos un dels assistents. ¡Com debía batre d'emoció el cor de Don Jaume, al veure reunits á tants mils cors que l'estimen!

Grandiosa, incomparable, ha resultat la festa de Zumárraga. Y s'ha celebrat, com s'han celebrat á Catalunya, ab un ordre admirable, ab entussiasme indescriptible, demostrant una capacitat pera l'exercici del dret de reunió y de manifestació com no l'han revelat may els que fan gala de més aimants y respectuosos de les anomenades conquestes democràtiques. Eren els carlins una multitud immensa, de unes 30.000 ànimes, en la que tenien digna representació totes les classes de la societat.

Y allí renová aquesta multitud la seva adhesió als salvadors principis tradicionalistes y al august Desterrat que'ls representa, y significá'l seu propòsit de mantenirlos y defensarlos contra tots y contra tot.

Allí doná fé de vida, y de vida espléndida, un poble enamorat del ideal y del sacrifici, y que sempre está disposat á realisar-lo, á ferlo efectiu á tot hora.

Els carlins vasconavarros han realitat un acte esplendorós, de suma transcendencia: han patentisat que hi há un exèrcit disposat á fer sentir la seva veu y el seu bras quan la patria ho necessiti.

La veu autorisada de nostres més ilustres oradoirs han sellat á Zumárraga la nostra fé, la nostra forsa y els nostres entussiasmes.

L'acte de Zumárraga és un grahó més qu'hem pujat cap al cim de la victória.

L'aviada dels falsiots

Ja feya un grapat de dies que'n Maura anava escoltant lamentacions llagrimoses dels seus incondicionals.

—Don Antón, tinga clemencia dels obedients diputats, y tánqui de cop les portes d'aquel Congrés infernal, qu'el calor ens atropella y estém semi-liquidats.—

—Senyor Maura: Els pobres guetos qu'hem quedat en el Senat obehint les seves òrdres, ja no podem aguantar per més temps les escomeses d'aquest calor sofocant.—

—Don Antón, decreti el cierre!—

—Pro, senyor Maura; ¿que fá?—

—Jo tinch la meva Remedios que á Biarritz m'está esperant per fer la estrena d'un automóvil de trenta cavalls.—

—Jo á Hendaya tinch una torra ab rouredes y pinars, y manantial d'aigua fresca, y molts coloms y faisans...—

Y lamentacions d'aquestes sovint li omplien el cap tant punt al Congrés entrava ó pel Senat treya el nas.

Fins que al últim, compadintse dels seus incondicionals,

y (siga dit de passada) porque ja estava cansat d'obstruccions y de discursos neulitichs-insubstancials,

y desitjós de la calma necessària en els seus anys, va dir:—Vaja; os concedexo lo que tant m'heu demanat.

Les Corts ja quèden tancades y tots podéu desfilar vers altres llochs hont impèrin àures fresques y més pau.

No puch tatxar á punt fixo el temps que podréu estar disfrutant de les llicencies que tant heu sollicitat; pro siguen llargues ó curtes, no vull que os estéu badant. Quan fassi sonar l'esquella os vull á tots al corral y el que falti, que tremóli; ja'ns veurém quan tornarà!...—
En Maura ajusta les portes, posa la clau en el pany, dona un tom y tancats quèden els dos circos nacionals. Una munió d'eminencies coménsen á desfilar y el Congrés és tot silenci y és tot silenci el Senat. ¿Veyeu? La costum aquesta de quan fa calor tancar les portes d'aquets dos circos, als espanyols de quart grau ens priva d'uns espetacles divertits, interessants, hont lo redícol y cómic es aplaudit y admirat. ¿No és pel poble una delicia contemplar de quan en quan escándols parlamentaris, esvalots sensacionals, drapets al sol de ministres, senadors y diputats, y altre sens fi d'espectacles.... útils per desprestigiari á un sistema y á uns subjectes ja del tot desprestigiats? Ab Corts com les espanyoles, les que veyém fa uns quants anys, és un mirácle dels grossos veure dos homes formals que crégan que aquest sistema és el que'ns ha de salvar. ¡Senyor Maura, senyor Maura! escolti á un que li vol mal: Encar que morin d'asfíxia senadors y diputats y ministres y conserjes, no tánqui les Corts jamay. Ab les sessions qu'ara s'usen y ab els escándols que hi han, trebállen més per Don Cárlos els polítichs governants que en Bolanyos fent articles y en Mella discursejant.

PAU GARROFA.

¡A Bellmunt, Carlins!

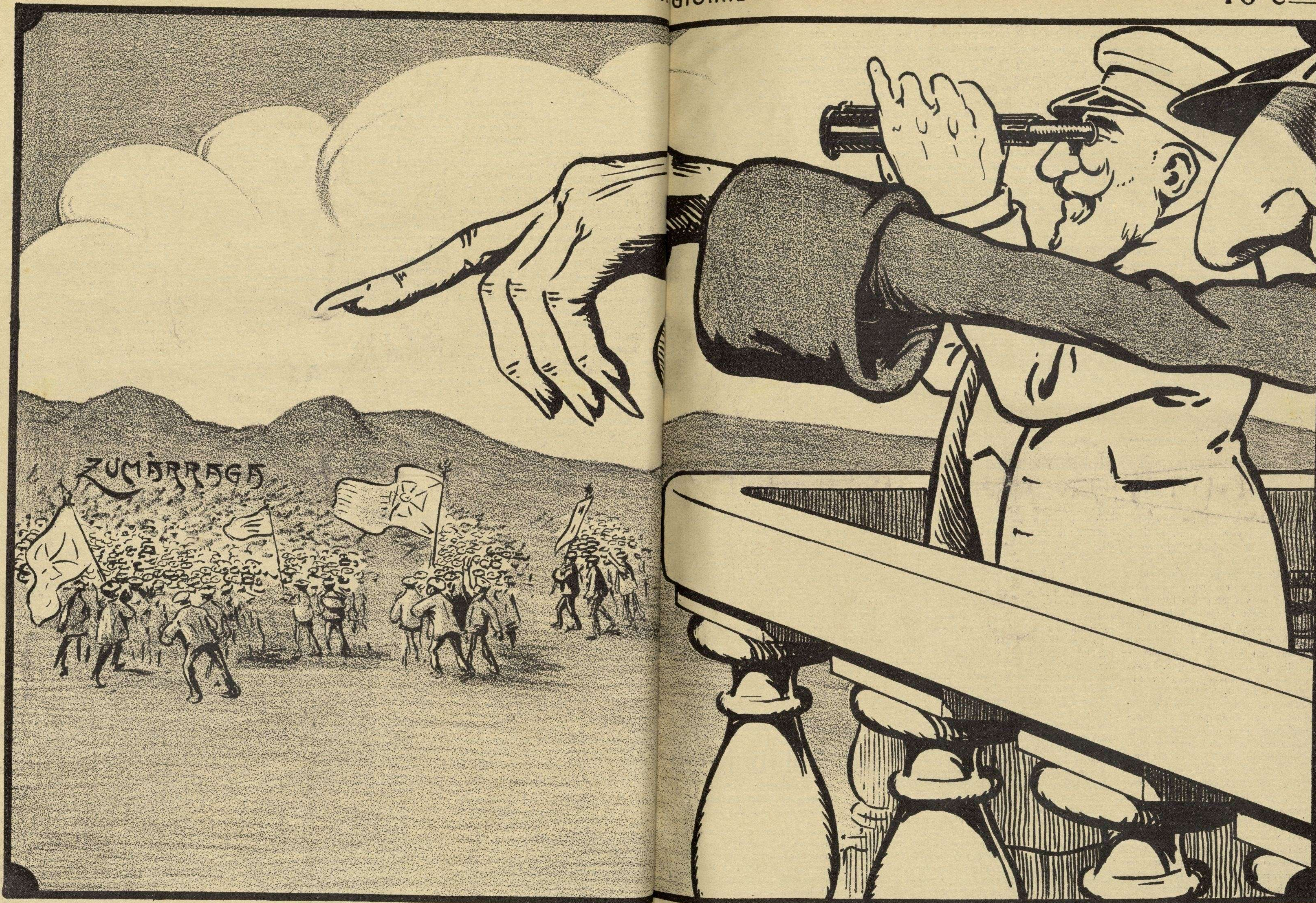
Prou ho deya l'amich Roma, desde les pàgines d'aquest setmanari; que'ls carlins deixessim passar un xich la calor y posessim un paréntesis á n' aquestes colossals manifestacions del partit carlí, que, com les de Butzenit, Alcover, La Gleva, Manresa y ultimament á Zumárraga, deixen patitiosos als nostres enemichs, fins á la tardor; però... ¡qué hi farém! ¡s'ha de patir!

Els carlins de Vich—bé ho sap prou l'amich Roma—som massa revolucionaris, y quan prenèm l'arrencada, tractantse d'aquest assumpto, no parém fins... á Bellmunt.

Ara mateix, ha bastat que'ls carlins de Sant Pere de Torelló, ab aquell entussiasme qu'es patrimoni dels que lluiten ab fé, diguessin: «Apa, tornemhi: cap á Bellmunt falta gent», pera que tots preparaessim altra volta el paquet y'ns disposessim á fer passar un nou mal rato als lliberals.

Y en veritat que ha de ser cosa bona lo de Bellmunt! Perque, apart de lo molt carlins que son els santperenchs, jo no sé si hi há á Catalunya un altre Santuari que, oferint á n'el turista un panorama tan espléndit, sigui, alhora, tan fàcil d'arribarhi, com el de Bellmunt. La magnificencia de la naturalesa apareix allá ab tota la seva grandiositat.

En el punt més enlairat de la serralada d'aquest nom, que serveix de capsalera al bressol de la

LA FESTA DE SANT JAUME

..... —Mira cap aquell cantó;
 ¿no véus quina vermelló?
 Maura.—Ay Senyor! L'hem ben negat.
 Alló és una carlinada!

..... —Jo'm creya que no n'hi havia,
 y... ¡ni un foch els cremaria!
 Maura.—Qué diéu? Que si n'hi há?
 May ningú'ls pogué contá!

plana vigatana, a dalt d'un cingle esgarriós, s'hi aixeca el casal de la Verge, punt de convergència de les mirades dels moltíssims devots qu'ella té en aquelles encontrades.

El paissatge que desde aquell cim s'ofereix al espectador, és de lo més deliciós que hi há. Per la banda N., grans montanyes que, encimbellantse les unes sobre les altres, serveixen de vanguardia al imponent Pirineu catalá. Per la banda S., la gran paella (com digué, quan la guerra de la independència, un general francès) de la plana de Vich, ab aquella munió de pobles—petits alguns d'ells, però tots grans en ideals—escampats arreu; y de poble a poble, aquí y allà, cases patriarcals que recorden sigles passats, que evoquen gestes glorioses, que mantenen viu el calor de la venerable Tradició catalana.

Bona pensada han tingut, donchs, els carlins de Sant Pere, al senyalar el Santuari del N. S. de les Alades com el lloch més a propòsit pera benehir la senyera, que ha d'ésser d'aquí endavant el compendi de tots els seus ideals y atractiu poderós qu'els animi més y més pera la lluita en defensa dels principis tradicionalistes.

¡Avant, santperenchs, avant! Sigui l'acte que celebrarem el dia 9 d'aquest més d'Agost, el primer pas pera obrir els ulls als pochs lliberals santperenchs que resten, hereus ligitims d'aquells que en l'any 22 del passat sigle manifestaren llur sectarisme cremant l'hermita de la Verge que vosaltres tant venerau y estimeu.

MANEL PUIGREFAGUT

Balenya, 1 d'Agost de 1908.

A la Joventut estiuejant

«Labor prima virtus»

A vosaltres, carlins entussiasstes, de cor fogós y cara alegre; a vosaltres qui, nodrint vostre intel·ligència de saludables doctrines y vostra ànima de fervent pietat, trobeu en el descans estival el digne premi a una constant activitat, de tot un curs coronat pel més brillant triomf en vostres gestes literaries; a vosaltres dirigeix aquestes pobres ratlles l'últim company de la colla pera no ocultarvos lo que sent, pera no trencar aquesta comunitat esperitual qu'amorosament nos lliga tan estretament que, segons bella expressió d'en Montaigne, no's veu la costura que'ns ha juntat.

Bé prou voldria parlarvos ab una eloqüència encisadora, al ensemps qu'ab ingenuitat persuasiva pera obligarvos a admetre y entussiasmarvos ab lo que vos diré; pró sens volguer passar per modest, me reconech faltat de condicions, encar que no desconfío, puig que vaig a parlarvos ab el cor y vosaltres, que'l teniu pur com estany d'argent, m'entendreu, ja que'l llenguatge del cor sols el cor pot entendre.

Donchs si, vosaltres, joves carlins d'abdós sexes teniu qualitats inmillorables pera sembrar arreu una bona llevor que sigui fecundanta en fruyts sabrosíssims pera la santa Causa, ab el vostre saber entussiasme, simpatia y activitat podéu ser molt útils pera la difusió dels salvadors principis que molts alletareu en els generosos pits de vostres mares y qu'altres heu adquirit ab l'ajuda de Déu y ab la força de vostre saber y experiència de la realitat.

Molts de vosaltres qu'estihuejau, vos trobareu en pobles hont nostra premsa casi no es llegida, nostres principis desconeguts y er molts que'ls estimarian si'ls coneixeissin; en altres hont nostra organització es ben defectuosa; hont les petiteses personals acaban la fe dels creyents, y la fredor es convertida en odi, pels indiferents; aquí és, donchs, vostre camp d'operacions, hont podéu desplegar vostra activitat, vostres energies.

Ara mateix se vos presenta una brillant ocasió pera demostrar vostre entussiasme per la Causa y vostre fidel sumissió a les exortacions de nostres aymentíssims Prelats, que'ns recomanen la protecció a la bona premsa; me refereixo a la col·laboració que podéu tenir en la redacció dels nostres periódichs locals, com assaig de nostres lluytes en el pervenir y al desprendiment y zel en procurar llistes ben nodrides de firmes y de pessetes pera la rotativa que projecta comprar «El Correo Español.»

Per aixó no us creguéu siga necessaria molta eloqüència y un capdal d'erudició; ab una voluntat ferma y un treball constant y no interromput, lograreu més qu'ab cent discursos eloqüents.

No cal oblidar que'l treball dirigit a una finalitat noble és la primera virtut: *labor prima virtus*.

P. y SERRA.

El bloç de les esquerres

La premsa cridanera de Madrid necessita, com es natural, en tota ocasió un tema determinat que li proporcioni material suficient pera omplir les seves columnes en forma de campanya sensacional.

Quan les circumstancies polítiques no's presenten a escriure articles de aquestos *de sensació*, aquells periódichs saben sempre trobar per un costat ó un altre, *un tema* dels que van bé pera *fer campanya*; y per falsa que aquesta resulti, ells de una manera ó altre s'arreglen pera mouer soroll y fer parlar de lo qu'els hi convé.

De aixó no cal retreure cap exemple perquè ens hi trobem cada dos per tres, y no cal observar tampoch que aquesta mena de campanyes solen passar sense deixar rastre y acaben ab la mateixa poca solta ab que han comensat.

D'ensá que mana en Maura, els diaris del trust ja n'han sostingut algunes de aquestes campanyes; y ara, ab el tancament de les Corts, prevenent una llarga temporada de *marasmo*, s'han espavilat a buscar tema, com una mena de entreteniment pera aquest temps de calor, y per cert que n'han trobat un de aquells que rajen y que aquí a Espanya se cotisen a bon preu: *el bloç de les esquerres*.

Veusaquí l'assumpto del quin, segons anuncien, ens parlarán sovint, durant l'istiu, els diaris de Madrid.

Sembla que es ja casa decidida l'acabar de una vegada ab aquesta *maldita reacció* que, ab lo que's veu, está més arrapada a Espanya que la gana al pahidor del lliberals, perquè aviat farà cent anys que proven de tréurela y a la *cuenta* com més hi fan més hi espatllen.

Pro aquest istiu la cosa anirà seria de valent. Hi haurá una série de mitins *en provincias*, en els que, els esquerrans espanyols de tota mena desde en Moret a qualsevolga dels héroes anònims de les Arenes, cantarán al poble les exce-

lencies de la llibertat y de la democracia y mostrarán al *pueblo amado*, com dos y dos fan quatre, que les bombes surten de les sacristies que el clero, y ningú més que el clero, té la culpa de tot aquest enrenou dels duros sevillans, que és cosa gairebé provada que els convents eren pas extranyos a n'aquella tragedia de les inundacions del hivern passat que van enfonsar tants pobles en la miseria.

No cal dir que en conseqüència de tot aixó, imposa la coalició dels elements democráticos de tota mena pera acabar de una vegada ab *reacció de marras*.

Tot aixó diu que entra en els plans del treball periodístich pera aquest istiu.

Pro com que els quefes dels partits democráticos y lliberals sembla que tenen molta calor y están de bromes, velshiaquí que per alló que diuen «*als desanimats animals*,» els diaris hevien comensat ja la campanya cantant victories per endavant y fent veurer ab tots els ets y untos que no hi havia ja a Espanya qui pogués contrariar a les esquerres, si aquestes sabien organitzar-se; perquè alló dels carlins ja ha passat a la història...

Y mentres aixó contaven, velshiaquí que s'espera certa la festa de Zumárraga ab la presencia de Don Jaume, que va voler passar el dia del seu Sant entre carlins.

Y... ¡ay que tinch, ay que tinch, ay que tinch! els diaris de Madrid han agafat com una mena de treball que no sé si'n diuen *cova*, que creguéu que fan pena de mirar.

Fins sembla que aquets dies ressenyant tot compungits la importancia dels darrers actes celebrats pels carlins, han perdut un xich la il·lusió de tot alló de les esquerres.

Culpa de les contemplacions del Govern ab els reaccionaris, exclamen ells tots esverats.

Pro «La Epoca», ab aires de beata, y com s'anés cada dia a les Quaranta Hores, els hi replica: aquet ressorgiment es degut a les campanyes antirreligioses dels lliberals. Y velshiaquí que uns y altres no saben ahont toquen.

Hombra, hombra, senyors periodistes esquerrans; trovo que teniu molt poch aguant. Perquè si lo que heu vist darrerament dels carlins es important, ja us avenso que si convingués ne podria veurer coses molt més grosses. Y com que per aixó no aniria malament que prosperés tot aquest bullit de les esquerres que porteu entre mans, vos diém sense compliments que per nosaltres no quedeu.

Vinga, vinga el bloç de les esquerres!

Ay, bon Deu, com hi riuriem.

Pro ca! ja ho hem dit abans. Son entreteniments d'istiu.

JORDI PICAROL.

De Colaboració

Parangón inadmissible

El Reverendo P. Miguel de Esplugas, en el último número de la Revista de Estudios franciscanos, publica un artículo en el que da cuenta de sus impresiones de un viaje a Roma, y al final de él dedica unos párrafos a comparar el catolicismo de Roma, con el catolicismo español.

Las comparaciones son siempre odiosas, y la que el P. Esplugas establece es además inoportuna é inexacta; y algunas de las palabras que para explicarla emplea, revelan algo de desenfado que bien poco le agradecerán los católicos españoles, pues eso de hablar de *catolicismo de*

relumbrón en el fondo del cual apenas se descubre un átomo de sagacidad ni de prudencia, ¡y cuantas veces ni siquiera de sentido común! es por lo menos poco prudente, y esa falta de prudencia es más grave en quien está enamorado de la prudencia romana.

Es inexacta la comparación, son dos términos que no pueden compararse los católicos españoles y la verdadera Roma; porque ésta, según afirma el mismo P. Esplugas en el citado artículo, tiene la asistencia especial del Espíritu Santo, que deja sentir particularísimamente su influencia sobre la Cabeza de la Iglesia, sobre la entidad nobilísima, rectora y gobernadora de toda la Cristiandad; y el catolicismo español no tiene ninguno de estos supremos y divinos caracteres, sino que es entidad, también nobilísima, pero no rectora sino regida, no gobernadora, sino gobernada; y que en lo grande, lo esencial, lo común y lo divino está sujeta á la verdadera Roma, sin que entre aquella y esta puedan haber diferencias ni siquiera accidentales.

Es preciso distinguir para no confundir las cosas; conviene precisar y puntualizar bien los conceptos para no dar lugar á juicios inexactos sobre ellas, que haría confusos, desorientados y divididos andamos los católicos españoles cuando de lo pequeño, de lo accidental, de lo particular y de lo humano se trata. No pueden compararse los católicos todos de una nación determinada con la suprema entidad romana, rectora y gobernadora de toda la Cristiandad.

Naturalmente que el P. Esplugas, al manifestarse descontento de los católicos españoles, no puede referirse á lo meramente religioso; porque para ser católico es indispensable la sumisión en lo religioso á los Pastores legítimos en comunión perfecta con la Sede de Roma. El P. Esplugas se ha de referir forzosamente á la acción político-social de los católicos españoles, y en este campo si que entra todo lo pequeño, lo accidental, lo particular y lo humano; y como quiera que en la esfera propia de la verdadera Roma entra solo lo grande, lo esencial, lo común y lo divino, de ahí lo inexacto de la comparación.

Compare el P. Esplugas á los católicos españoles con los católicos italianos, y la comparación será justa y admisible; pero compararlos con la entidad directora del Catolicismo, es una equivocación; compárese una piedra preciosa con otra piedra preciosa, pero no se cometa la torpeza de compararla con una montaña.

«Los católicos españoles—sigue diciendo el P. Esplugas—apenas conocemos otra táctica que la de alborotar y perder; mientras que solo deberíamos rendir culto á la de vencer y callar.» Esto, P. Esplugas, es hablar por hablar, es hacer frases por seguir la moda, por decir algo para llenar cuartillas, pero nada más; hablar así, en términos generales, es apartarse mucho de la prudencia romana. Faltaba una flor por echar á los católicos españoles, y les llama alborotadores. Muchas gracias, P. Esplugas, en nombre de los católicos españoles. Ah! si los religiosos franceses hubiesen contado con alborotadores como esos, quizás hubieran ganado alguna batalla, como la ganamos los alborotadores españoles contra el proyecto de ley de Asociaciones. Ni todo han sido alborotos, ni todo pérdidas, P. Esplugas. Dichosa la nación que en pleno siglo xx reune cincuenta mil hombres en Pamplona, treinta mil en Bilbao y veinte mil en las Arenas de Barcelona para que alboroten en favor de los religiosos. Eso no lo hacen ni los italianos, ni los franceses; eso no lo hacen más que los católicos españoles, á quienes Vd. dirige sus desdenes.

Y para acabar, y para que se convenza, P. Esplugas, de que no todo han sido alborotos y derrotas para los católicos españoles, vea lo que dice El Diluvio al conmemorar la fecha del 25 de Julio

de 1835: «A buen seguro que si nuestros antepasados, así barceloneses como del resto de España, que hace años no los podemos contar en el mundo de los vivos y que en vida presenciaron el 25 de Julio de 1835 y sus consecuencias, como la desamortización de los bienes eclesiásticos decretada por el gran Mendizábal dos años más tarde, resucitaran, no tan solo volverían á morir de pena, sino que nos pedirían á todos los liberales estrecha cuenta de nuestra conducta en vista del estado en que se encuentra la nación, que más que un pueblo culto y progresivo parece un gran convento. Nuestros padres, á fuerza de sacrificios, nos limpiaron el país de frailes, jesuitas, monjas y otras sabandijas, dejándonos el terreno preparado para el imperio de la libertad, mientras que nosotros, los unos directa y los otros indirectamente, ya dejando hacer, ya mirando con indiferencia la preponderancia clerical, hemos permitido que llegáramos á un estado de cosas peor que el de 1835».

En el mismo artículo de El Diluvio, hay otro parrafito que voy á transcribir por creerlo pertinente al objeto de este artículo. Dice así: «Lo ocurrido recientemente con el presupuesto municipal de cultura es buena prueba de lo que decimos, por cuanto los gobernantes, con todo y serlo de un país constitucional y llamarse liberales, si bien conservadores, fueron los primeros adversarios de una obra que puede reportar unos efectos por el estilo de los producidos el 25 de Julio de 1835.»

Ya ve Vd., P. Esplugas, como no todo ha sido alborotar, ni todo perder, en el campo católico español. Un periódico como El Diluvio que con mayor gusto confesaría ó consignaría un desastre nuestro, consigna un triunfo nuestro, de los católicos españoles, y una derrota liberal. Fíjese Vd. bien, P. Esplugas y trate á los católicos españoles si no con más caridad, al menos con mayor justicia.

En cuanto á la táctica que según el P. Esplugas debemos de seguir los católicos españoles: de vencer y callar, será una fórmula muy sublime, muy metafísica, podrá tener efectividad en las luchas del espíritu para alcanzar la perfección cristiana, pero no es buena fórmula de táctica—aunque puede serlo en algún caso—para las colectividades, que han de librar grandes batallas en la vida. No puede ser vencer y callar; porque para vencer es preciso antes luchar, y en la lucha de las colectividades, tiene que haber movimiento, gritos de combate, actividad apasionada, grandes energías en acción, alboroto si se quiere; y si luego viene la victoria, si se vence, no es posible callar, pues las muchedumbres quieren el botín de la victoria; y el más legítimo botín es el noble entusiasmo del soldado que no se resigna á guardarlo en su pecho, sino que lo exterioriza en himnos de victoria y, como los guerreros romanos, adorna los carros de guerra con los trofeos del triunfo.

No es cierta la fórmula de alborotar y perder; ni es buena la de vencer y callar; pero mucho peor es otra que desgraciadamente se va poniendo muy en boga en el campo católico y que consiste en murmurar, murmurar y murmurar...

UN CATÓLICO ESPAÑOL

V A R I E S

Ens diuen, desde Sant Feliu de Llobregat:

«Ens fa molt estrany que uns titolots nacionalistes de Sant Feliu, vulguin arreglar coses del Centre Catòlic, i encara més que ho vulguin arreglar desde «Metralla». No crech que ho fassin per devoció, perque alguns d'ells ni á Missa van. ¿Qué se'ls en dona, donchs, de lo que passi ó deixi de passar al Centre Catòlic? Però nosaltres ja veyém el per qué se'n ocupen: ho fan per

posar en pugna el Centre Catòlic ab el nou Centre Tradicionalista. En Jou ó Jon que firma les correspondencies de «Metralla» se creu que perderém temps en desfer les seves mentides, les seves contradiccions, com aquella de dir que la Junta del Centre Catòlic está composta de carlins, y més avall, ó més amunt—no ho recordo—diu que á lo que van els carlins és á apoderarse de la societat. Home, si ja som els amos, perqué hem de pretenir apoderárenos?»

En Jou no va desfer res de lo que «LA BANDERA REGIONAL» li contestava. Va fugir, per la tangent, lo mateix en lo referent al lloguer del local als carlins, com en lo referent á lo dit per en Bordas: primer afirmava; després ho havia dit per referencies...»

¡Quants ne va deixar el Rey Herodes!

Diumenge passat tingué lloch á Esplugas del Llobregat una solemne vetllada catòlic-social, organizada per la «Congregació de Sant Lluís» d'aquell poble.

L'acte se celebrá en l'espaiós teatre de la «Casa Carlets», que no pogué pas aplegar á tots els qui volien assistirhi. La concurrència fou grossa.

Presidien les ilustres autoritats locals y altres personalitats, entre elles l'Ecm. senyor Baró de Vilagayá, qui ab tota la seva respectabilíssima familia, son els impulsos de tota obra y de tot acte que tendeixi al millorament moral y material del poble d'Esplugas.

Estaven encarregats del discursos el senyors don Leopold Negre, don Joan Viza, don Joan M.ª Roma y don Joan Galtés, president de la Congregació. Tots quatre desenrotllaren interessants temes de caracter social, cantant les excelencies del catolicisme, sent tots molt aplaudits y felicitats per la exposició clara dels conceptes y la oportunitat dels assumptos tractats, que mantingueren constantment l'atenció del numerós auditori.

Llegiren poesies els joves congregants senyors Joseph Pi y Galtés, Pere Astals, Rafel Sebastiá, Pere Coll y Baldri Faura, sent tots molt aplaudits. El chor del Centre Catòlic cantá una bonica pesca, y en l'entremedi un preciós Gramofon deixá sentir algunes peces.

La vetllada creyém que haurá deixat bon records á Esplugas.

En nom dels tres oradors barcelonins, doném les mes expressives gracies á les digníssimes autoritats eclesiastica, municipal y judicial d'Esplugas per les atencions de que foren objecte per part d'elles, y les donem, també, molt carinyoses, al senyor Baró de Vilagayá y á sa distinguida familia, per les fineses y obsequis que tributaren als nostres bons amichs.

L'article que sobres la necessitat de la creació d'una Junta municipal aparegué en aquestes columnes, ha fet efecte. En tots els nostres circois se comentá favorablement, convenient tothom en que és indispensable el seu prompte funcionament.

Fins els no carlins se n'han preocupat d'aquesta cosa, y ja s'han fet conjetures sobre l'actitut que pendrán els carlins en les próximes lluites.

Aixó es bó; que no creguin, com havien cregut algun temps, que'ls carlins, á Barcelona, no som ningú.

La vetllada que celebrá el Círcol Tradicionalista de Barcelona el dia de Sant Jaume, estigué molt concorreguda. Presidí l'acte D. Llorens Alier y Sala, tenint al seu costat als Srs. Martinez Vallejo, Roma, Ramonell, Viza y Sanguis. Els discursos pronunciats pels Srs. Viza y Martinez Vallejo, foren aplaudidíssims, com ho foren també els poetes senyors Roma y Bertrán y'ls joves senyors Baró y Roig.

La Missa de Comunió del matí fou molt concorreguda, tant de senyors com de senyores.

Demá els Circois de Sans y Sant Martí celebrarán solemnes vetllades en honor del Príncep Don Jaume.

El número próxim será dedicat al «Aplech de Bellmunt» organizat pel Círcol Tradicionalista de Sant Pere de Torelló. Tindrà lloch, com saben nostres lectors, el dia 9.

LA BANDERA REGIONAL hi estará dignament representada.

DE ACTUALITAT

—Fernandez; mira que bomba!
— Zambomba!
— Esa es de marca mayor.

—Los dos, ascenso tendremos.
—¡Avisemos
al señor Gobernador!